

DIVERSEN

In Memoriam II, The Scordatura Album – Kodály, Bach, Britten

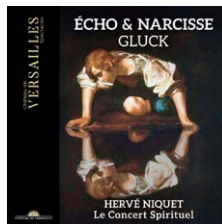
Pieter Wispelwey (cello)

Evil Penguin Classic EPRC 0056 • 1u02'

WAARDERING: 10

Het schuurt en knarst aan alle kanten, in een technisch volmaakt gelukte opname: cellist Pieter Wispelwey leeft zich ongegeneerd uit, geeft zich bloot in al zijn verdriet en pijn om het verlies van zijn zoon, een jaar geleden. Hoewel hij eerder dit jaar de gevoelens om en na deze vreselijke gebeurtenis op televisie prachtig en innemend wist te verwoorden, was het hem duidelijk dat niets anders dan de muziek moet spreken. Op het eerste In Memoriam-album, uitgebracht in het voorjaar, was het een selectie van oudere opnames van werken van Franz Schubert die een wrange klauw in het grauwe wolkendek sloeg. Nu heeft Wispelwey nieuwe uitvoeringen vastgelegd van de machtige Cellosonate op. 8 van Zoltán Kodály, de Vijfde suite BWV 1011 van Johann Sebastian Bach en de Passacaglia uit de Cellosonate nr. 3 op. 87 van Benjamin Britten. Het is adembenemend wat hier gebeurt: Kodály's muziek krijgt niet alleen een ferme benadering, maar spreekt, schreeuwt, zingt en zweeft van lieflijk naar rauw, van rumoerig tot volledig in zichzelf gekeerd; een zilveren schaal die doorbuigt onder de lading emotie. Niet alleen is deze uitvoering superieur aan Wispelweys vroegere opname, het is ook een letterlijk vlottere uitvoering die geen kans biedt om bij te komen. Zeldzaam. In de Bachsuite gaat het bijna logischerwijs anders en meer conform eerdere opnames van hemzelf, al was het maar omdat het patroon van dansen gevolgd moet worden. Maar de diepste lagen van de muziek die Wispelwey in zijn spel zonder vrees aanraakt, zoals in de Sarabande, prikken. Die momenten lijken soms zelfs onbehaaglijk. Een aangrijpend document van een eerlijk musicus. Maar de verdiende tien is in de eerste plaats te danken aan de grootse muzikale prestatie.

HARRY-IMRE DIJKSTRA

GLUCK

Écho & Narcisse

Adriana González (Écho),
Cyrille Dubois (Narcisse),
Myriam Leblanc (Amour) e.a.,
Le Concert Spirituel o.l.v. Hervé Niquet

Château de Versailles Spectacles
CVS095 • 1u43' (2 cd's)

WAARDERING: 9

'Verbazingwekkend!!! Werkelijk.', zo opent Hervé Niquet het cd-boekje van deze opname. De opera *Écho et Narcisse* van Christoph Willibald Gluck, zo schrijft hij, heeft namelijk alles in zich: elegantie, ornamentatie, naturalistische orkestratie, balletmuziek en indringende aria's. En toch flopte de opera totaal toen deze in 1779 in Parijs op de planken kwam. Dat had alles te maken met de polemiek tussen de voorvechters van de Franse en de Italiaanse operastijl. In *Écho et Narcisse*, zijn laatste opera, vermengde Gluck elementen van die twee stijlen tot een pastorale, wat door beide kampen niet werd gewaardeerd. Na slechts twaalf uitvoeringen werd de productie afgeblazen. In deze opera krijgen de twee titelrollen een dramatische en gepassioneerde muzikale behandeling, terwijl de bijrollen in meer gracieuze, Italiaanse stijl gezongen worden. De vocale lijnen vloeien snel en organisch in elkaar over en veel aandacht schenkt Gluck aan de orkestratie. Hervé Niquet voelt dat haarfijn aan op deze uitstekende opname: zijn orkest Le Concert Spirituel klinkt hier expressief en agile, een tikje gepolijster dan ik van ze gewend ben, maar zonder iets aan geestdrift in te boeten. Klarinetten geven een zoete, zijden klank; spanning en ritmiek komen van het koper, zoals in het slotkwartet waar de hoorns syncopische

herhaalde noten spelen. Het zwaartepunt van de uitvoering ligt aan het einde van de tweede akte met de aangrijpende, bevende smeebede van Narcissus aan de goden. Tegen het aanzwellende commentaar van het koor zingt tenor Cyrille Dubois met krachtige en klagende stem boven een grillige orkestratie die culmineert in een zinderende trombonestoot. De solisten zijn ronduit goed gecast, met sterke, soepele stemmen: Adriana González is warm en dramatisch als Écho, Myriam Leblancs Amour is sierlijk en rond. Vermeldenswaard is de heldere declamatie van Cynire door de jonge Malagassische veelbelovende tenor Sahy Ratia, wiens soepele stem alleen nog ietwat onevenwichtig is.

MARNIX BILDERBEEK

HAYDN

Paris Symphonies, Violin Concerto No. 1

Théotime Langlois de Swarte (viool),
Les Arts Florissants o.l.v.
William Christie
harmonia mundi HAF
8905371.72 • 2u06' (2 cd's)

WAARDERING: 9

De Parijse symfonieën van Joseph Haydn kennen een uitzonderlijk geslaagde discografie. Alleen al in de historisch geïnformeerde hoek is het dringen met de versies van Sigiswald Kuijken met het Orchestra of the Age of Enlightenment (Virgin, 1990), van Frans Brüggen met zijn Orkest van de Achttiende Eeuw (1995/96/99), van Bruno Weil met Tafelmusik (Sony, 1994) en Nikolaus Harnoncourt met Concentus Musicus Wien (2005). Nu zijn er weer nieuwe reeksen Haydn-symfonieën in de maak waarvan ook de Parijse symfonieën al deel uitmaken of gaan maken. Details kunnen verschillen maar er is zeker een